

[Hans Tøft.]

ligt, at man betaler en vis del. Ja men den betragtning anlægger ministeren jo ikke på noget som helst andet område. Er der tale om fritidsloven, hvor det offentlige kræver udfyldelse af op imod 43 skemaer, før man kan få lov til at få et tilskud, hvem er det så, der kræver betaling? Så vidt mig bekendt har den socialdemokratiske regering nedsat folks egen ydelse, når det gælder fritidsloven. Har ministeren gjort sig nogen tanker om den forskelsbehandling, han nu søger at praktisere mellem De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Dansk Skytte Union, hvor De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger ikke kommer til at betale nogen afgift, mens Dansk Skytte Union må betale?

Og endelig: hvad siger de mennesker, der skal administrere denne lov? Har ministeren gjort sig nogen forestilling om den kritik, som er kommet fra politimesterforeningens side, hvor politimesterforeningen — og dette siger jeg gerne i relation til det, jeg nævnte i begyndelsen af mit indlæg her — slår på, at det, at man lægger gebyr på våbentilladelser, ikke vil være med til at stimulere til færre illegale våbenbesiddelser.

Har ministeren gjort sig nogen overvejelser over det sidste afsnit i politimesterforeningens skrivelse til udvalget, som er optrykt som bilag, hvor det siges, at de anførte forhold og det administrative arbejde, som vil følge med gebyrordningen, selv om en forenkling søges opnået ved brug af stempelmærker, efter politimesterforeningens opfattelse taler ret stærkt imod ordningen?

Jeg synes, at ministeren burde lytte til de protester, der er kommet fra idrætten. Jeg forstår slet ikke, at en fremtrædende person her i tinget, som har siddet i Dansk Idræts-Forbunds bestyrelse — jeg er sikker på, at hvis den socialdemokratiske gruppeformand havde været til stede, havde han ikke været i tvivl om, hvem jeg talte om — nu vil være med til imod hele den danske idræt at lægge en afgift på sportsredskaber. Jeg mener kun, at man kan betegne en sådan lov som en hån mod idrætten, som en hån mod de bestræbelser, vi i øvrigt udfolder for at hjælpe hele den danske befolkning til at udøve idræt. Jeg mener, at det er et vildskud, og det er et politisk skud samtidig

mod den danske idræt, som vi ikke burde lægge navn til her i folketinget.

Mette Madsen: Efter en lang vintervandring i retsudvalget er våbenlovsforslaget i dag nået frem til anden behandling i folketinget. Det var nok et af de lovforslag, vi bedst kunne have undværet, og det var da også med på den liste over de 29 forslag, som man fra venstre var med til at anbefale statsministeren at udskyde, men som bekendt forgæves. Hermed være ikke sagt, at det har været kedeligt at arbejde med dette lovforslag — tværtimod — for skønt det ikke var særlig omfattende, rejste det straks en storm af protester fra den store kreds af mennesker, det berørte, nemlig alle de sportsfolk, der i deres sport bruger rekvisitter, der omhandles i dette lovforslag. Det var medlemmer af de danske jagtforeninger, og det var medlemmer af de danske skytteforeninger.

Jeg påpegede ved første behandling det helt urimelige i, at en enkelt sportsgren skulle belægges med skat, og jeg går også i dag på venstres vegne skarpt imod at belægge våben med afgift, så meget mere som det også efter de regler, der gælder for de forskellige foreninger, ville medføre en forskelsbehandling mellem De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og Dansk Skytte Union. At afgift på våbentilladelse også vil medføre voksende administration, er kun en yderligere grund til, at venstre går blankt imod.

Det andet punkt i lovforslaget har som bekendt været ombudsmandens ønske om en yderligere definition af, hvad der forstås ved det i loven anvendte udtryk: gængs ammunition, og det har været ulige sværere at tage stilling til end spørgsmålet om afgift. Men det har været meget lærerigt for os, der til daglig ikke omgås andre våben end brødkniven, at lære, hvor mange forskellige våben der findes, ja, i det hele taget, hvad der betegnes som våben. For strengt taget er vel enhver ting, som man griber og bruger til forsvar eller angreb, et våben, og det kan jo være alt lige fra en springkniv til en vase.

Vi har i retsudvalget haft besøg af deputationer, der har medbragt et righoldigt udvalg af våben for at vise os, hvad der i lovens forstand er lovligt og ulovligt, hvad der er antikt eller ikke antikt. Og vi har